

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב סמל יהודה וייס ז"ל

בן רבקה ונתן

נולד בירושלים

בתאריך י"ד באדר תשי"ג, 28/2/1953

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1972

שרת בחטיבת כפיר

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

ב' בתמוז תשמ"ב, 23/6/1982

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 21 שורה: 7 קבר: 1

הותיר אחריו שתי אחיות והורים מאמצים

בן 29 בנופלו

קורות חיים

בן רבקה ונתן ז"ל, נולד ביום י"ד באדר תשי"ג (28.2.1953) בירושלים. יהודה נולד למשפחה שהיו בה כבר שתי בנות. לשמחת הוריו לא היה גבול, משום שילדם יפה-התואר עתיד לשאת את שם המשפחה, שכולה כמעט נספתה בשואה. אביו, נתן, עלה לארץ כחלוץ בשנת 1936. הוא השאיר מאחוריו בגולה את הוריו ואת 11 אחיו ואחיותיו. כולם נספו בידי הנאצים. אמו, רבקה, עלתה עם משפחתה מליטא בהיותה בת 6 שנים. היא רכשה השכלה, וסיימה סמינר למורים.

יהודה היה מוקף בביתו בחום ובאהבה, אולם לא לאורך ימים. בהיותו ילד קטן החל הגורל להתאכזר למשפחתו. אמו חלתה, ונמנע ממנה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לתפקד כהלכה כעקרת-בית. על אביו הוטל לפרנס את המשפחה, ובנוסף לכך למלא את תפקיד האם. בן 5 שנים היה יהודה כשהתייתם מאביו. בכל אותה תקופה הייתה אמו מאושפזת בבתי-חולים. יהודה התחיל לעבור ממשפחה אומנת אחת לאחרת. שתי אחיותיו היו אמנם מבוגרות ממנו, אך צעירות מכדי לשמש לו אם. מפעם לפעם חזרה אמו מבית-החולים הביתה, ואז התאחדה המשפחה מחדש לתקופה קצרה, ונקשרו יחסים חמים בין יהודה ואחיותיו.

בתקופה זו נפגע יהודה בתאונה ונותר נכה בידו הימנית, מום שכל חייו נאבק כדי להסתירו. גם כאשר התגייס ליחידה קרבית בצה"ל, הוא לא גילה את סוד מומו. התלאות שפקדו אותו ואת משפחתו, כשטולטל בין משפחות מאמצות, מנעו ממנו לימודים סדירים בבית-ספר, ואם הצליח במשך השנים לרכוש השכלה בשטחים מגוונים, היה זה הודות לכישוריו וכוח הרצון שלו.

כשהיה בן 12 שנים עזב יהודה את הבית ועבר למשפחה אומנת בקיבוץ סעד. שם הוא מצא בית חם, ולשם באו גם אחיותיו לבקר. הוא השתלב בחיי המשפחה וילדיה בקיבוץ, למד בבית-הספר והשלים כיתה י'. אז החליט יהודה לעזוב את הלימודים, ולצאת לעבודה במשק הקיבוץ. הוא עבד כטרקטוריסט בפלחה. אבל גם כשעזב את בית-הספר נשאר יהודה פעיל בחברת הילדים. באותו זמן החלה להתבלט בו אהבתו העזה לנוף הארץ, לטבע ולטיולים. הוא הרבה לטייל עם חבריו בקיבוץ ועם חוג הנוער של בית-ספר שדה בעין-גדי.

בן 16 שנים היה יהודה כשנפטרה אמו. כעבור כשבוע נהרג בתאונת דרכים גיסו, שהיה אהוב עליו. המוות שחזר ופקד את המשפחה השפיע קשות על הנער. הוא הסתגר בתוך עצמו, עם יגונו. אבל בתקופה קשה זו כבר הייתה אישיותו מגובשת, ויהודה התגלה כדמות מרכזית במשפחה המאמצת ובחברת נערי הקיבוץ. באותה עת היוותה משפחת אחותו הנשואה בסיס קבוע בשבילו, והוא היה בו כבן משפחה לכל דבר.

בפברואר 1972 התגייס יהודה לצה"ל, הסתיר את נכותו ושירת בסיירת חרוב. בכושרו ובכוח הסבל שלו, הוא התבלט כלוחם אמיץ. יהודה השתתף בפשיטות שנערכו בירדן ובאחזקת הקו לאורך הירדן. הוא עבר קורס צניחה. באפריל 1973, השלים יהודה בהצלחה קורס מ"כים,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

והתחיל להדריך בבית-הספר למ"כים. הוא הועלה לדרגת רב"ט ונשלח לקורס קצינים. אבל באותו זמן פרצה מלחמת יום-הכיפורים. יהודה עזב את הקורס ויצא לחזית, לחפש את חבריו בסיירת, שלחמו בקרבות הכבדים בחזית המצרית. רבים מחבריו נפלו ונפצעו, וכשהסתיימה המלחמה הוא העדיף להישאר עם אלה שנותרו בסיירת אחרי הקרבות. הוא סירב לחזור לקורס הקצינים.

בתום שירותו הסדיר בצה"ל יצא יהודה לשנת שירות נוספת מטעם קיבוץ סעד, כמדריך חבורות בעיירה נתיבות. הוא התחבב על צעירי העיירה בתבונתו ובאומץ ליבו. כחובב טבע התגרה במוות, כשהתמסר לנושא נחשים ועקרבים. הוא התחיל לטפח ספורט נועז נוסף, טיפוס על הרים. נערי נתיבות, שהעריצו אותו, נשארו קשורים אליו גם אחרי שעזב את תפקידו בעיירה.

תוך כדי הדרכה בנתיבות השלים יהודה את לימודיו התיכוניים. הוא עבר את בחינות הבגרות, ויצא ללמוד חינוך גופני ב"סמינר הקיבוצים". בתקופה זו הוא גר בבית אחותו הנשואה, ומצא בה ובמשפחה משענת רגשית. אחרי שהשלים את לימודיו בסמינר, חזר לקיבוץ סעד והתחיל לעבוד כמורה לחינוך גופני בבית-הספר האזורי ביבנה. הוא ראה במקצועו שליחות, אך גישתו הרצינית הנחילה לו אכזבות. הוא עזב את העבודה בבית-הספר, עזב את קיבוץ סעד ועבר לנושא שתמיד היה חביב עליו - טבע וטיולים בנוף הארץ. הוא התחיל להדריך ב"חברה להגנת הטבע". בעבודתו זו מצא סיפוק למאוייו. הוא היה נלהב בעבודתו כמחנך וכמדריך. באותו זמן הרבה יהודה לכתוב מכתבים, והעלה בהם מחשבותיו בנושאי דת ולאום.

הוא כתב באחד ממכתביו: "מה שמושך אותי לסוג זה של עבודה הוא קודם-כל אהבת הטבע עם כל הקשור בו, וכן האנשים, שהם בדרך כלל רציניים, המוכנים לתרום אחד לשני, מאוחדים לגבי משימת שמירת הטבע והקניית ערכי טבע לאוכלוסיה בארץ". הוא אהב ספרות וספרים, במיוחד בנושאי היסטוריה וטבע. בטיולים הרבים בארץ מצא יהודה ממצאים ארכיאולוגיים, ואסף אותם באהבה. את הנדירים שבהם הוא תרם למוזיאון בבית-אוישקין.

ספורט הטיפוס על הרים משך אותו להדריך בבית-ספר שדה, שליד החרמון. גם בתפקידו זה התגלה יהודה בכישוריו המיוחדים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

באפריל 1980, בעת שירותו במילואים, הוא הועלה לדרגת רס"ל. כשפרצה מלחמת שלום הגליל היה יהודה עם יחידתו, שהובילה בקרבות הכבדים בגיזרה המזרחית. הוא לחם בעין-זחלתא בקרב פנים-אל-פנים, המשיך להתקדם עם יחידתו לכיוון מנצוריה-מחמדון, אל כביש ביירות-דמשק. ביום ב' בתמוז תשמ"ב (23.6.1982) בעת שיחידתו נערכה להתקפה על מנצוריה, נפל פגז בתוך מחלקתו ויהודה-חיים נהרג. בן 29 שנים הוא היה במותו.

הוא הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי על הר הרצל בירושלים. הוא השאיר אחריו שתי אחיות והורים מאמצים.

מפקד יחידתו כתב עליו במכתב תנחומים למשפחתו: "היחידה שלנו נקראה להוביל את הכוח הקדמי בחלק מן הקרבות הקשים ביותר, בלחימה פנים-אל-פנים, וספגה הפגזות ארטילריות קשות, מהן נפגעו רבים מן היחידה, ביניהם רס"ל יהודה-חיים וייס. בנופלו הותיר בשורותינו חלל ריק".

לזכרו נעשו כמה פעולות הנצחה:

חבריו ביחידה המובחרת הקדישו לזכרו פרק בספר, שהוציאו על חללי היחידה במלחמת שלום הגליל.

דמותו הונצחה בחוברת, שהוציאה לאור "החברה להגנת הטבע", ובגלעד, שנועד ללימוד טיפוס מצוקים, ושנבנה בעזרת "החברה להגנת הטבע", ומשפחת ברץ.

כמו כן, הוקם לזכרו חדר עיון מפואר בבית-ספר שדה חרמון, שנועד להיות מרכז לימודי למדריכי "החברה להגנת הטבע", ונבנה על-ידי אחותו מדינה ומשפחתה.

מדי שנה, בחג השבועות מתקיים כנס על-שמו, המאורגן על ידי "החברה להגנת הטבע". הכנס הוא אות לפתיחת עונת הטיולים בחרמון לציבור הרחב.

מדי שנה, בחג השבועות, נמסרים ספרים חדשים לחדר העיון על-ידי משפחת ברץ - משפחת אחותו.